

læste et Uddrag af disse. Jeg tror imidlertid, at det, som saaledes blev fremført, giver et noget ensidigt Billede af Amternes Stilling til denne Sag, og da jeg er saare velkendt med de paagældende Erklæringer, skal jeg ogsaa tillade mig at fremføre noget vedrørende disse, idet jeg foretrækker at give et kort Resume af, hvad alle Amter have udtalt angaaende denne Sag. Jeg skal da kortelig bemærke, at af de adspurgte Amter have 2 erklæret ingen Vanskelighed at have ved at faa Jordemoderpladserne besatte. 4 hævde ikke at have haft nogen egentlig Vanskelighed derved, men 14 hævde at have en større eller mindre Vanskelighed ved Besættelsen af Pladserne. Det turde være et ret talende Vidnesbyrd om, at der i den store Almindelighed er ret følelige Ulemper at spore i dette Forhold. Endvidere udtale 3 af de adspurgte 20 Amter, at de finde ingen Anledning til Forhøjelse af Indtægterne i det hele. 4 ønske en Forhøjelse af Taksterne, og det ene af disse 4 ønsker tillige Tilladelse til at overskride Maksimumsgrænsen for Lønsatsen, for den faste Løn. 7 andre foruden det nu sidstnævnte Amt ønske Tilladelse til at overskride Maksimumsgrænsen, og 6 andre Maksimumsgrænsen helt ophævet. Det vil sige, at 9 ere imod Ophævelsen af Maksimumsgrænsen, men af disse ere 6 for en Forhøjelse af Indtægterne paa anden Maade. Facit bliver altsaa, at 17 af de 20 Amter ere for Forhøjelse af Lønningerne, medens kun 3 ikke finde nogen Anledning til nogen Forhøjelse. 7 af Amterne udtalte sig endvidere til Gunst for Uddannelse af flere Jordemødre. Naar vi nu her have for Øje, at det er den af Parterne, som skal udrede Lønningerne, som adspørges, forekommer det mig egentlig, at naar 17 af de saaledes adspurgte tilkendegive, at de mene, at Jordemødrenes Lønninger trænge til Forhøjelse, og naar endvidere — hvad der næsten er overflødig at henpege paa — samtlige Jordemødre hævde, at deres Løn er utilstrækkelig og trænger til Forhøjelse, er der al ønskelig Anledning til at gennemføre en Reform. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at anføre, at den højtærede Justitsministers Forgænger, det nuværende ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann), behøvede langt mindre Støtte og Tilslutning fra Amtsraadenes Side for i 1893 at gennemføre den nugældende Ordning. Da blev nemlig ogsaa Amtsraaden spurgt. Den Gang udtalte kun 3 sig for en Forhøjelse af Pengelønnen, 3 udtalte sig for

en Forhøjelse alene af Alderstillægene, andre 5 anbefalede en Forhøjelse alene af Pensionen, 2 anbefalede Forhøjelse af Taksterne, men 7 Amtsraad mod de nuværende 3 udtalte sig mod enhver Forhøjelse af Jordemødrenes Lønning. Det forekommer mig altsaa, at naar der henses dertil, foreligger der nu al Anledning til at tage denne Sag op.

Den højtærede Justitsminister havde jo imidlertid forskellige andre Indvendinger at fremsætte og mente, at Sagens egentlige Kærnepunkt var dette, at Jordemødrene foretrak at sultefødes i Byerne fremfor at leve under nogenlunde taalelige Erhvervs vilkaar paa Landet. Jeg tror imidlertid, at der er en anden Forklaring, der er mere nærliggende, nemlig den, at fremfor at stille deres Fattigdom og deres frugtesløse Forsøg paa at opnaa anstændige Livsvilkaar til Skue i det fulde Dagslys ude paa Landet i tyndt befolkede Egne, foretrække de under de Omstændigheder at skjule deres Fattigdom og deres frugtesløse Kamp for at opnaa anstændige Livsvilkaar i det Hovedstadens Myr, der dækker for saa mange Eksistenser, der fik anvist blivende Plads paa Livets Skyggeside. Jeg tror, at den Forklaring er fuldt saa nærliggende som den, den højtærede Minister i saa Henseende gjorde gældende. Den højtærede Minister kan dog ikke for Alvor mene, at de Pladser, som det falder vanskeligt at faa besat, som altsaa ligge kendeligt under det Gennemsnitsniveau, jeg før omtalte, af en Aarsindtægt af 500—600 Kr., altsaa Bestillinger paa 3—400 Kr., virkelig kunne siges at aabne Adgang for de Jordemødre, der nu leve i Byerne, til at leve nogenlunde godt ude paa Landet. Selv om det er betydeligt billigere at leve paa Landet end i Byen, saa er det dog umuligt at leve anstændigt med et saadant Vederlag. Og jeg gentager atter, at vi maa erindre, at Jordemoderloven normerede Forholdene saaledes, at Jordemoderen skal holde Tyende, — jeg vil nok sige: hvorledes skulle de kunne udrede Vederlag til Tyende af en saadan Indtægt?

Jeg slipper kun overmaade nødig Haabet om, at den højtærede Justitsminister skulde være at formaa til velvilligst at antage sig Jordemødrenes Sag. Jeg tror, at den højtærede Minister saa meget roligere vilde kunne gøre det, som jeg har den Opfattelse, at i vide Kredse af Befolkningen, jeg tror i den overvejende Del af Befolkningen, næres der en levende Følelse af, at de nuværende Lønningsvilkaar for Jordemødrene ere ganske utidssvarende,